

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně společnosti **GERONIMO, s.r.o.**, se sídlem v Trutnově 1, Krakonošovo náměstí 130, zast. Mgr. Kateřinou Kutíšovou, advokátkou v Trutnově, Na Vrchu 98, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem v Praze 2, Palackého náměstí 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. září 2013, čj. 29160/2013 NH-30.1-19.8.13, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 28. 6. 2013, čj. S-KSHK 19518/2012/15/HOK.JC/Jů,Ze, o uložení pokuty ve výši 160.000,- Kč a nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V žalobě zdůraznila, že hudební a kulturní festival „TRUTNOV OPEN AIR FESTIVAL“ je pro svou dlouholetou tradici a bohatou historii zcela ojedinělým fenoménem a pojmem, který u obyvatel Trutnova a jeho blízkého okolí již zdomácněl

source not found.

a je dlouhodobě zakořeněn rovněž ve vědomí velké řady občanů ČR a nejbližších zahraničních sousedů. Připustila, že nejbližší sousedé areálu jako osoby potencionálně vystavené možné nadlimitní hlukové zátěži nemusejí sdílet nadšení z této hudební a kulturní produkce. Proto se žalobkyně snaží činit veškerá technicky a organizačně možná protihluková opatření s cílem eliminovat hlukovou zátěž a zachovat pohodu obyvatel. Za tímto účelem mimo jiné nabízí dotčeným osobám možnost adekvátního a klidného ubytování mimo lokalitu Trutnova, eventuálně získání vstupného na festival zdarma.

Dále žalobkyně konstatovala, že stanovené hlukové limity jsou natolik přísné, že je nelze objektivně dodržet u žádné hudební produkce obdobného měřítka a charakteru. Důsledná kontrola hlukové zátěže u veřejných produkcí hudby tohoto rázu by mohla vést téměř k stoprocentnímu postihu veškerých pořadatelů takovýchto akcí a v konečném důsledku k útlumu obdobných veřejných hudebních přehlídek. Vyslovila tak přesvědčení, že správní orgán při posuzování jednání žalobkyně a ukládání sankce aplikoval právní předpis, který ve své podstatě je v rozporu s ústavně garantovaným právem svobody umělecké tvorby vyjádřeným v čl. 15 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Z formálního hlediska pak polemizovala s faktem, že skutková podstata správního deliktu dle ust. § 32 a § 92 odst. 1 zákona číslo 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) je konstituována podzákonným právním předpisem, tj. nařízením vlády číslo 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, které stanoví limity hluku. Žalobkyně upozornila, že dle právní nauky i právního názoru Nejvyššího správního soudu přitom platí, že správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky skutkové podstaty jsou stanoveny zákonem, za nějž správní orgán ukládá stanovený trest. Pro trestnost správních deliktů platí obecné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů, tedy zejména ústavní princip postihu jen ze zákonných důvodů formulovaný v čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Je tedy zapotřebí, aby veškeré podmínky, jež jsou závazné a jejichž porušení je postihováno, byly obsaženy v právní normě. V daném případě však trestnost postihovaného správního deliktu není ani zčásti stanovena v zákoně o ochraně veřejného zdraví, neboť ten ponechává stanovení limitů hluku v plné gesci podzákonného normotvůrce. Trest za správní delikt přitom citovaný zákon v ust. § 92 odst. 1 konstruuje s odkazem na porušení povinností stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy nebo na jejich základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví, přímo použitelnými předpisy Evropského společenství, bez odkazu na porušení povinností stanovené podzákonným právním předpisem vydaným k provedení ustanovení citovaného zákona. Z těchto důvodů se proto dle žalobkyně zákon o ochraně veřejného zdraví a napadené rozhodnutí vydané na jeho základě ocitá v rozporu s ústavně garantovaným principem postihu stanoveného v čl. 39 Listiny základních práv a svobod.

Žalobkyně má rovněž za to, že v předchozím řízení v rámci výkonu státního zdravotního dozoru byla porušena její procesní práva, neboť nebyla výkonu státního zdravotního dozoru přítomna. O skutečnosti, že bylo provedeno měření hluku, byla sice vyrozuměna dne 20. 8. 2012, nicméně se samotným kontrolním zjištěním a obsahem protokolu o provedené kontrole byla seznámena až dne 24. 9. 2012, tedy

source not found.

se značným časovým odstupem po provedené kontrole. Připustila, že zákon v určitých případech umožňuje, aby měření hluku probíhalo bez přítomnosti kontrolované osoby, toto však nezabývá správní orgán povinností seznámit kontrolovanou osobu s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2008, čj. 4 Ads 50/2008-84. Dle přesvědčení žalobkyně si správní orgán počínal v rozporu se zákonem o ochraně veřejného zdraví, neboť ji bezprostředně po ukončení provedeného kontrolního měření neseznámil s protokolem o provedeném měření a kontrolním zjištěním a učinil tak až s více než měsíčním odstupem. Správní orgán žalobkyni neposkytl zákonem požadovaný prostor pro řádné relevantní vyjádření, čímž porušil princip rovnosti subjektů a její právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Provedené měření tak nelze ze shora uvedených důvodů považovat za souladné se zákonem a nelze jej použít jako podklad pro posouzení protiprávnosti jednání žalobkyně a vyměření sankce. Rozhodnutí žalovaného proto žalobkyně označila za nezákonné.

Dále žalobkyně vyslovila přesvědčení, že jednorázová krátkodobá zátěž, k níž dochází jedenkrát za rok, není způsobila vyvolat zákonem předpokládané ohrožení spočívající v negativních projevech na zdraví exponovaných osob. Doba ani intenzita expozice hlukem nebyla rozsáhlá a nedošlo rovněž k negativním účinkům působení hluku na lidský organismus. Dle zjištění učiněných žalobkyní u příslušných složek policie nebyly v době kontrolního měření evidovány žádné stížnosti obyvatel na nadměrný hluk či rušení nočního klidu. Uvedla dále, že smyslem a podstatou zákona a jím konstituovaných správních deliktů by mělo být především předcházení nepříznivým vlivům rušivých činitelů na zdraví lidského jedince. Závěr o společenské škodlivosti správního deliktu správní orgán dovodil toliko z naplnění zákonem stanovených formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu, když konstatoval překročení hlukových limitů a s tím spojené zdravotní riziko pro obyvatele. Pojmový znak společenské nebezpečnosti je však znakem materiálním, který je nutno posuzovat ze zcela konkrétních hledisek daného protiprávní jednání a poměřovat jej s konkrétními projevy a důsledky zásahu do právem chráněných zájmů. Právě v případě, kdy konkrétní okolnosti věci nasvědčují tomu, že jednání žalobkyně by případně nemuselo být pro společnost škodlivé, bylo třeba se na konkrétní okolnosti případu zaměřit a podrobně zdůvodnit, zda byl naplněn i materiální znak skutkové podstaty. To se však v daném případě nestalo a z uvedeného důvodu lze napadené rozhodnutí považovat za nezákonné. Dle žalobkyně nedošlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu, neboť správní delikt vykazuje natolik nízký stupeň společenské škodlivosti, že jej není možno postihovat dle citovaného zákona. Za zásadní závěr považuje žalobkyně to, zda hluk jí produkováný je způsobilý být ve smyslu zákona o ochraně veřejného zdraví škodlivý pro zdraví, tedy zda napadené rozhodnutí má v tomto směru oporu v zákoně. Žalobkyně navrhuje, aby k zodpovězení této otázky byl v řízení ustanoven znalec. Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí byla zrušeno, pokud by soud důvody pro zrušení neshledal, navrhla, aby uloženou sankci moderoval.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podkladem pro zahájení správního řízení podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví se stal protokol ze dne 23. 8. 2000 Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem doručený Krajské hygienické stanici dne 24. 8. 2000 a protokol o kontrolním zjištění zachycující písemně výkon státního zdravotního dozoru Krajskou hygienickou

source not found.

stanicí zahájeného měření dne 17. 8. 2012 a ukončeného dne 24. 9. 2012, kdy byly oba protokoly doručeny žalobkyni i s poučením ve smyslu ust. § 88 odst. 4 uvedeného zákona. Ze spisové dokumentace žalovaný dovodil, že po provedeném měření hluku, kdy již nebylo možno ovlivnit účel měření, byla žalobkyně informována, že bylo provedeno měření hluku z předmětné veřejné produkce hudby s tím, že po vyhodnocení naměřených hodnot hluku bude s výsledkem měření seznámena. To se stalo přípisem ze dne 7. 9. 2012 doručeným žalobkyni datovou schránkou dne 10. 9. 2012 a v listinné podobě dne 24. 9. 2012. Žalobkyně svého práva podat námitky proti protokolu o kontrole nevyužila.

Žalovaný uvedl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu, když zjištěným protiprávním jednáním naplnila formální znaky deliktu, tak i jeho znaky materiální. K otázce společenské nebezpečnosti potvrdil, že se odráží i v samotné míře překročení hygienických limitů hluku, jak ostatně hodnotil i správní orgán. Zároveň konstatoval, že významným naplněním stupně společenské škodlivosti daného deliktu je rovněž skutečnost, že k překročení hygienických limitů hluku a tedy k porušení právní povinnosti v ochraně před hlukem došlo ze strany žalobkyně opakovaně. Tato skutečnost je již sama o sobě významná, závažná a dostatečná pro úvahu o společenské nebezpečnosti současného jednání žalobkyně. To, že k překročení hygienického limitu hluku došlo v noční době, v prokázané závažné míře, navíc opakovaně a s tím, že obyvatelé chráněného venkovního prostoru stavby byli vystaveni hodnotám proměnného hluku s tónovou složkou, přitom představuje konkrétní projevy a důsledky. Všechny tyto reálné skutečnosti ovlivňují závažně i materiální stránku správního deliktu.

Žalovaný v souvislosti s hodnocením materiální stránky správního deliktu odmítl návrh na ustanovení znalce, který by měl určit, zda produkovaný hluk je způsobilý být ve smyslu ust. § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví škodlivým pro lidské zdraví. Žalovaný přitom odkázal na ust. § 2 odst. 2 předmětného zákona. Hygienické limity hluku tedy dle žalovaného představují hodnotu zajišťující v zákonem vymezených chráněných prostorách ochranu veřejného zdraví a jejich překročení ohrožení veřejného zdraví. Požadavek na provádění dalších důkazů v tomto směru považoval žalovaný za nepodložený. Navíc odborného zhodnocení se žalobkyni dostalo při posouzení jednotlivých kritérií podle § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve správním řízení.

K otázce společenské nebezpečnosti žalovaný dodal, že v případě daného správního deliktu se jedná o objektivní odpovědnost, proto nemůže být jakékoliv namítané úsilí a snaha žalobkyně o eliminaci následků jejího jednání důvodem nejen ke zproštění této odpovědnosti ale ani důvodem ke snížení nebezpečnosti deliktu. Uvedl, že ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví umožňuje uložit za porušení povinností pokutu až do výše dvou milionu korun. Správní orgán při uložení pokuty ve výši 160.000,- Kč přihlédl ke všem obligatorním kritériím, která stanoví ust. § 93 odst. 1 dané právní úpravy, tedy k závažnosti, způsobu, k době trvání a následkům protiprávního jednání. Žalovaný uvedl, že správní orgán nevyhodnotil v souvislosti s výší pokuty jednu zcela zásadní skutečnost, a to fakt, že žalobkyně byla již za obdobný správní delikt v minulosti potrestána.

Žalovaný dále konstatoval, že v souvislosti s výší pokuty bere na zřetel jako polehčující okolnost tu skutečnost, že žalobkyně činí některá opatření k eliminaci

source not found.

nadměrného hluku, jak ostatně uvádí ve svém odvolání, a dále skutečnost, že protiprávní jednání trvalo jen po dobu jedné hodiny. Na druhé straně za přitěžující okolnost, kromě míry překročení hygienických limitů hluku, se významným podílem velmi rušivých složek, tedy nízkofrekvenčního hluku a tónových složek a zjištění, že k překročení limitu hluku došlo v době noční, žalovaný v rámci hodnocení způsobu protiprávního jednání považoval za zásadní, že se žalobkyně správního deliktu dopustila opakovaně, a to dokonce třikrát, takže předchozí sankce ve výši 5.000,- Kč, 15.000,- Kč a 150.000,- Kč nespĺnily svou preventivní, účinnou a odrazujících funkci. S ohledem na toto zjištění považoval žalovaný nyní vyšší pokuty za více než mírnou a vylučující možnost, že by mohla být za těchto okolností ještě jakkoliv snížena.

Další žalobní námitku, dle níž nedošlo k vypořádání se s výsledky měření, co do působení ostatních zdrojů a jejich podílu na výsledné naměřené hodnotě, považoval žalovaný za mylnou, neboť změřený hluk byl vyloučen vliv hluků nesouvisejících. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně byla s protokoly pořízenými v rámci státního zdravotního dozoru seznámena a námitky přes řádné poučení nepodala. Upozornil, že protokol pořízený akreditovanou zkušební laboratoří obsahuje všechny rozhodné skutečnosti a údaje, konstatoval rovněž, že zkušební laboratoř zdravotního ústavu postupovala při předmětném měření hluku a jeho vyhodnocení v souladu se zákonem o ochraně veřejného zdraví. Uvedl rovněž, že ochrana osob má zcela jednoznačně přednost před kulturním životem v obci s tím, že žalobkyni nic nebrání v pořádání veřejných produkcí hudby mimo noční dobu. Konstatoval, že účinky hluku o nízkých frekvencích na lidský organismus představují především všeobecnou rozladěnost, nevolnost, zvýšenou unavitelnost, poruchy spánku nebo nespavost a řadu jiných kombinací nespecifických příznaků. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 92 odst. 1 a § 35 2 zákona o ochraně veřejného zdraví není nezbytné, aby k poškození veřejného zdraví došlo, ale postačí takové jednání, které je ohrožuje, tedy hrozí jeho poškozením. K dokonání předmětného deliktu se tedy nevyžaduje, aby nastalo poškození objektu veřejného zájmu, na rozdíl od deliktu uvedeného v § 92 odst. 2 uvedeného zákona. V posuzovaném případě však šlo o delikt ohrožovací, když skutkovou podstatu tvoří protiprávní jednání bez výslovně zmíněného vyjádřeného následku, který je dán již samotným faktem protiprávního jednání a k jeho dokonání se nevyžaduje, aby nastalo poškození objektu veřejného zájmu. Podstata skutku tedy spočívá v jednání, které je příčinou následku, tedy ohrožení veřejného zdraví, který je znakem správního deliktu. Překročením hygienických limitů hluku byl vyvolán stav, který je pro chráněný veřejný zájem hrozbou, nebezpečím, rizikem. S předmětnou námitkou žalobkyně souvisí i její výhrada krátkodobého působení nadměrného hluku s tím, že taková doba není způsobila negativně ovlivnit zdraví exponovaných lidí. V dané věci bylo prokázáno jednání žalobkyně v rozporu se zákonem a bylo prokázáno zdravotní riziko jako následek tohoto jednání, stejně jako byla naplněna a zdůvodněna materiální stránka předmětného deliktu.

V písemném vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na ust. § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, dle něhož je zřejmé, že při výkonu státního zdravotního dozoru nad dodržováním hygienických limitů plyne jiný režim, než je upravený v předchozích ustanoveních. Dle jeho názoru tak kontrolovaná osoba nemá oprávnění být výkonu státního zdravotního dozoru přítomna. Zdůraznil dále, že žalobkyně se mohla po řádném poučení vyjádřit a podat námitky k provedené

source not found.

kontrole a jejím výsledkům a to po zaslání výsledných protokolů. Dále vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, že její jednání nemůže mít negativní vliv na zdraví jedince a že ve věci nebyl prokázán negativní následek protiprávního jednání. Upozornil přitom na ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, dle něhož není nezbytné, aby k poškození veřejného zdraví došlo, ale postačí takové jednání, které jej ohrožuje. Dále vyslovil žalovaný nesouhlas s tvrzením, že materiální stránku věci dovodil toliko z naplnění formálních znaků. Odkázal přitom na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Upozornil, že se v rozhodnutí výslovně zabýval i materiální stránku správního deliktu, kdy potvrdil názor prvoinstančního orgánu, že společenská nebezpečnost deliktu se odráží i v samotné míře překročení hygienických limitů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že podkladem pro zahájení správního řízení se stal podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví protokol ze dne 23. 8. 2012 vyhotovený Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem zachycující výkon státního zdravotního dozoru zahájeného měřením hluku dne 17. 8. 2012 a ukončeného dne 24. 9. 2012. K tomuto datu byly uvedené protokoly doručeny žalobkyni s poučením o právu podat proti nim námitky. Současně ze správního řízení vyplynulo, že žalobkyně byla k datu 24. 8. 2012 seznámena s tím, že bylo provedeno měření hluku z předmětné veřejné produkce hudby. S výsledkem vyhodnocení naměřených hodnot pak byla žalobkyně seznámena přípisem ze dne 7. 9. 2012 doručeným datovou schránkou dne 10. 9. 2012 a posléze v listinné podobě dne 24. 9. 2012. Proti tomuto protokolu nepodala žalobkyně námitky. Následně až k datu 8. 10. 2012 sdělila žalobkyně prvoinstančnímu orgánu písemnou formou vysvětlení k protokolu o kontrolním zjištění. Na základě těchto skutkových okolností dospěl krajský soud ve shodě s názorem žalovaného k závěru, že se žalobkyně mohla po řádném poučení vyjádřit a podat námitky k provedené kontrole a k výsledným zjištěním. Žalobkyni tak správní orgán poskytl požadovaný prostor pro řádné relevantní vyjádření po ukončení provedeného kontrolního zjištění. Žalobkyně však možnosti podat námitku, přestože o tomto právu byla řádně poučena, nevyužila.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce, dle níž žalobkyně nemohla být výkonu státního zdravotního dozoru přítomna a s kontrolním zjištěním a s obsahem protokolu o měření byla seznámena se značným časovým odstupem. Z ust. § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá, že „zaměstnanci orgánů ochrany veřejného zdraví mohou po předložení služebního průkazu vykonat státní zdravotní dozor v provozovně, v jiné stavbě nebo zařízení, je-li při zahájení jeho výkonu přítomna kontrolovaná osoba, zaměstnanec kontrolované osoby... nebo jiná fyzická osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby. Fyzickou osobu zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví seznámí s obsahem protokolu o kontrolním zjištění a předá jí jeho stejnopis. Seznámení s protokolem a jeho převzetí potvrzuje fyzická osoba podpisem. Odmítne-li fyzická osoba seznámit se s kontrolním zjištěním nebo toto

source not found.

seznámení potvrdit, vyznačí se tyto skutečnosti do protokolu. V ostatních případech výkonu státního zdravotního dozoru zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví oznámí kontrolované osobě vykonání státního zdravotního dozoru po jeho skončení, a seznámí ji s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění. Takto postupuje orgán ochrany veřejného zdraví při výkonu státního zdravotního dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku, vibrací neionizujícího záření, a to i v případě, kdy je vykonáván v provozovně. Je-li předmětem státního zdravotního dozoru podle věty první zjištění vyžadující vyšetření odebraného vzorku nebo měření, seznámení kontrolované osoby s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví provede až po skončení státního zdravotního dozoru, kdy je vyhodnocen výsledek měření či vyšetření, který uvede v protokolu o kontrolním zjištění.“ Z naznačené právní úpravy je tedy patrné, že v případě výkonu státního zdravotního dozoru nad dodržováním hygienických limitů je stanoven postup odlišný, než je tomu v případech ostatních výkonů státního zdravotního dozoru. Právní úprava tak v případě dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku jednoznačně stanoví, že kontrolovaná osoba je o vykonání státního zdravotního dozoru informována až po jeho skončení. Je tak logické, že kontrolované osobě není oznámeno ani zahájení toho dozoru. Současně je danou právní úpravou stanoveno, že seznámení kontrolované osoby s protokolem o měření a s protokolem o kontrolním zjištění je provedeno až po skončení státního zdravotního dozoru, kdy je vyhotoven výsledný protokol o měření. Proti protokolu o kontrolním zjištění může kontrolovaná osoba podat námitky dle ust. § 88 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Z naznačených skutkových okolností krajský soud dovodil, že postup prvoinstančního orgánu i žalovaného nevybočil ze zákonných limitů.

K námitce žalobkyně dotýkající se přísnosti zákonných i podzákonných norem stanovících hygienické limity hluku krajský soud nemůže než konstatovat, že limity dané zákonnou úpravou jsou obecně závazné a každý pořadatel hudební produkce je musí dodržovat. Jakákoliv výjimka by mohla být realizována pouze případnou změnou právní úpravy. Soudu tedy nikterak nepřísluší, aby případnou přísnost jakkoliv posuzoval. Je přitom nepochybné, že hygienické limity hluku jsou hodnotou zajišťující ochranu zdraví populace a jejich překročení tak má bezesporu za následek ohrožení veřejného zdraví. Správním deliktem je přitom v souladu s ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem. Ustanovení § 32 dané právní úpravy pak zakazuje překročení hygienických limitů hluku z veřejné produkce hudby stanovených prováděcím předpisem. Krajský soud přitom odkazuje i na závaznou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz. sp. zn. 4 Ads 21/2008), dle níž „má ochrana zdraví osob zcela jednoznačně přednost před kulturním životem v obci“.

Krajský soud ve vazbě na shora uvedené znovu odkazuje na ust. § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, dle něhož „hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby (například koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněné prostory uvedené v § 30. Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu a, jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel, a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k tomuto účelu stavbu, jiné zařízení nebo pozemek poskytla.“ Dle ust. § 34 dané právní úpravy pak „prováděcí právní předpis upraví hygienické limity hluku a vibrací pro denní a noční dobu, způsob jejich měření a hodnocení.“ Z dané právní

source not found.

úpravy tedy jednoznačně vyplývá pro provozovatele hudebních produkcí povinnost dodržovat hygienické limity. K námitce žalobkyně, že stanovení limitů hluku je v plné gesci podzákonného normotvůrce, odkazuje krajský soud na závěry žalovaného vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 88/2011), dle níž „pokud jsou primární povinnosti stanoveny zákonem a podzákonná úprava tyto povinnosti v souladu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod na základě zákona a v jeho mezích pouze upřesňuje, je zároveň učiněno zadost i čl. 4 odst. 2 této Listiny, neboť i v takovém případě lze mít za to, že jsou meze základních práv a svobod stanoveny zákonem a podzákonný předpis má skutečně pouze upřesňující funkci.“

Dále krajský soud konstatuje, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 92 odst. 1 a § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví není nezbytné, aby k poškození zdraví došlo, neboť postačí pouze takové jednání, které je ohrožuje. Tento názor je ve shodě s konstatováním žalovaného, že „překročení hygienických limitů hluku znamená zdravotní riziko pro obyvatelstvo vystavené jejich působení.....proto jejich překročení, byť krátkodobé, je porušením zákonné povinnosti osoby, které zároveň znamená riziko poškození zdraví pro obyvatele vystavené působení hluku“. S takto prezentovaným názorem žalovaného se krajský soud ztotožňuje a plně na něj odkazuje.

Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s názorem žalobkyně, že v daném případě nedošlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu, neboť ten vykazuje natolik nízký stupeň společenské škodlivosti, že jej vlastně není možno postihovat. K zodpovězení otázky škodlivosti hluku na zdraví obyvatel pak žalobkyně navrhla důkaz znaleckým posudkem. Krajský soud má ve shodě s názorem žalovaného za prokázané, že se žalobkyně dopustila správního deliktu, když zjištěným protiprávním jednáním naplnila jak formální znaky deliktu, tak jejich znaky materiální. Žalobkyně totiž svou hudební produkcí překročila míru hygienických limitů hluku a k porušení této právní povinnosti došlo opakovaně a v noční době. Za takto nastoleného skutkového stavu nepovažuje krajský soud za účelné doplnit dokazování znaleckým posudkem. Ztotožňuje se s názorem žalovaného, který návrh na ustanovení znalce odmítl. Měření hluku bylo provedeno při výkonu státního zdravotního dozoru zdravotním ústavem, přičemž bylo zjištěno prokazatelné překročení hygienických limitů hluku pro uvedený chráněný venkovní prostor stavby. Lze tak považovat za prokázané, že hygienické limity hluku byly překročeny a takto provedené důkazní řízení nevzbuzuje jakékoliv pochybnosti. Znalecké posouzení tedy nemůže vnést do důkazního řízení žádné novum.

Krajský soud proto žalobou jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ze správního spisu krajský soud nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. srpna 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu